

ДВА МАГАРЦА

Ишла два магарца под теретом: један је у сепеткама носио две вреће зоби, други у окованим ковчезима златне дукате. Био је веома поносан на свој терет, - не ставља се сваком магарцу злато на леђа, па је корачао гордо, рекло би се: парадним кораком. И звонце му је о врату непрекидно цинцарало цин- цин, цин- цин, - нек сви знају каквом је он високом поцчашцу почаствован! Злато носи!

- Хеј, ти! - довикивао је свом другу са врећама. - Држ се мало по- даље, будеш ли ми преблизу мислиће људи да и ти моју почаст делиш! Зачуше магарчево звоно разбојници у шуми, један ос- мотри, али кад рече да су то само два магарца, одмахнуше руком: ко би и зашто магарце напао. Цин- цин, цин- цин звонило је и даље, постало харамбаши ипак сумњиво. Рече:

- Ама, зашто ли тај толико звонцара путем? Неће бити без неког разлога, хајде да погледамо. Искочише из честара, приметише оковане ковчеге, одмах им би јасно чиме се то магарац толико дичи. Приђоше да преотму драгоцен терет, али се магарац поче бранити, њачући да њега нико не сме дирати, он је као златоносац на високом положају! На то разбојници повадише ножеве и избодоше га, однесоше ковчеге са дукатима. Тешко рањен, окрвављен, магарац је јечао:

- О, зар је то оно што су ми обећавали кад су ме за предводника златоносца постављали? Оном иза мене са врећетинама, неза- служном, нико ништа, а мени нож у трбух! О -јо- јој!

Магарац са врећама на леђима приђе и рече:

- Високо си звање и почести хтео, пријало ти да си уз врхове власти, - надао се да ће трајат живот цео, - ал с тог врха, рођо, на- јлакше је пасти!

